

Raad van State, afdeling administratie.A R R E S T
-----

nr. 35.059 van 7 juni 1990
in de zaken A. 28.499/VII-4273
A. 28.579/VII-4295.

Verzoekende partijen :

- I. de "Zandvoorde Polder",
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE CLERCK,
kantoor houdende te BRUGGE,
Huize "Empire", Hoogstraat 28,
- II. de stad OOSTENDE,
vertegenwoordigd door Mr. E. DEWULF, advocaat
van de balie te Brugge

Verwerende partij :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Executieve,
vertegenwoordigd door Adjunct-Rechtskundig Adviseur
J. WENS.

DE RAAD VAN STATE, VIIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die de "Zandvoorde Polder"
en de stad Oostende onderscheidenlijk op 23 maart en 7 april 1982
hebben ingediend om de vernietiging te vragen van het koninklijk
besluit van 17 december 1981 waarbij "de Grote Keiaard" te
Oostende als landschap wordt gerangschikt;

Gezien de memories van antwoord en van wederant-
woord;

Gezien het verslag over de zaken opgemaakt door
Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1989 waarbij de
zaken nrs. A. 28.499/VII-4273 en A. 28.579/VII-4295 worden gevoegd;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1989 die de neer-
legging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen
en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 maart 1990, waarvan aan partijen op 6 april 1990 kennis is gegeven en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 mei 1990;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE CLERCK, die verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van Adjunct-Rechtskundig Adviseur J. WENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij terecht de onvankelijkheid van het verzoekschrift van de stad Oostende op grond van artikel 2, § 1, 2°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State betwist; dat dit verzoekschrift immers bestaat uit een opsomming van feiten doorweven met vage beweringen, allusies op hypothetische wetsovertredingen en opportuiniteitsbezwaren; dat het geen middelen bevat; dat de exceptie gegrond is;

Overwegende dat "de Zandvoorde Polder" in een derde middel de schending aanvoert van artikel 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 1972 van de Nederlandse Cultuurraad, en van artikel 6 van dezelfde wet naar luid waarvan het voorstel tot rangschikking wordt betekend aan de eigenaars, aan het college van burgemeester en schepenen, aan het federatie- of agglomeratiecollege en aan de bestendige deputatie; dat de verzoekende partij betoogt dat het voorstel tot rangschikking haar niet werd betekend;

Overwegende dat de verwerende partij het voorstel tot rangschikking van de Grote Keiaard bij aangetekende brieven van 22 mei 1981, respectievelijk 12 juni 1981 ter kennis heeft gebracht van o.m. : de Minister van Landbouw, de Staatssecretaris voor Streekeconomie, de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen en het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende; dat de verwerende partij het voorstel bij brief van 22 mei 1981 eveneens ter kennis bracht aan de "Watering de Nieuwe Polder"; dat zij niet betwist dat zij verzuimd heeft het voorstel tot rangschikking aan de Zandvoorde Polder te betekenen en dat deze laatste, en niet de "Watering de Nieuwe Polder", de eigenaar is van gronden gelegen binnen de Grote Keiaard; dat de verwerende partij evenmin betwist dat zij nagelaten heeft dit verzuim hangende de procedure goed te maken, ook niet toen haar bij brief van 12 juni 1981 door de ontvanger-griffier van het beheer van de Keignaert Polder werd medegedeeld dat de Zandvoorde Polder de ware eigenaar is; dat de verwerende partij evenwel opwerpt dat de niet-naleving van de voorgeschreven vormvereiste verzoekende partij niet heeft benadeeld; dat de verwerende partij betoogt :

" Op 15 juli 1981 heeft de verzoeker echter zijn bezwaren kenbaar gemaakt bij de Minister. Dit toont duidelijk aan dat, niettegenstaande de verzoeker niet 'persoonlijk' werd betekend, hij toch degelijk kennis had gekregen van de inhoud en draagwijdte van het rangschikkingsvoorstel. Bovendien heeft verzoeker ook aan de stad Oostende op 30 juni 1981 zijn bezwaren kenbaar gemaakt. De stad Oostende heeft trouwens deze bezwaren tesamen met haar advies op 16 juli 1981 aan de Minister overgemaakt. Derhalve kan verzoeker niet beweren dat hij enig nadeel geleden heeft door het feit dat het rangschikkingsvoorstel hem niet persoonlijk werd betekend. Verzoeker kan derhalve dit vormgebrek niet met goed gevolg inroepen";

Overwegende dat het administratief dossier aantoonde dat de Zandvoorde Polder in een brief van 15 juli 1981 aan het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur (brief die overgemaakt werd aan het bevoegde bestuur nl. de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg) mededeelde dat hij door het stadsbestuur van Oostende in het bezit was gesteld van een fotocopy van de brief van 22 mei 1981 van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg waarbij kennis werd gegeven van de beslissing tot het inzetten van de beschermingsprocedure (1ste faze)

van de Grote Keiaard en van een fotocopie van het bijgevoegde plan; dat bij die brief een fotocopie is gevoegd van de bezwaren die de Zandvoorde Polder tegen het voorstel tot bescherming van de Keiaard Polder bij aangetekende brief van 20 juni 1981 aan het stadsbestuur van Oostende ter kennis bracht; dat in dat bezwaarschrift, samengevat wordt opgeworpen dat het beperken van de bevoegdheid inzake waterhuishouding van de Grote Keiaard onvoorziene en katastrofale gevolgen zal hebben voor de waterafvoer van 2500 ha laaggelegen poldergebied en voor de bevoeding van 800 ha landbouwgebied, dat het verbod tot aanbrengen van afsluitingen onverenigbaar is met het koninklijk besluit van 30 januari 1958 houdende algemeen politiereglement van de Polders en Wateringen en het bij koninklijk besluit van 21 augustus 1962 goedgekeurd bijzonder politiereglement van de Zandvoorde Polder, dat het verbod van de visvangst in de Grote Keiaard financieel verlies voor de Zandvoorde Polder veroorzaakt en niet noodzakelijk is voor de bescherming van het landschap en "een gegeerde vrijetijdsbesteding aan vele volksmensen ontnaemt"; dat de bezwaren die de verzoekende partij bij het stadsbestuur van Oostende liet gelden in een verslag van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg als volgt worden geresumeerd : "de bevoegdheden inzake waterhuishouding mogen niet beperkt worden. Afsluitingen moeten kunnen worden aangebracht. De visvangst mag niet verboden worden"; dat voor het antwoord op die bezwaren in hetzelfde verslag wordt verwezen naar het antwoord op de bezwaren die de stad Oostende op 16 juli 1981 indiende; dat het bij artikel 1 van de meervermelde wet van 7 augustus 1931 bedoelde beredeneerd advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, met betrekking tot de ingediende bezwaarschriften, verwijst naar dit verslag van de rijksdienst en stelt dat het behoud van het landschap de Grote Keiaard te Oostende in wetenschappelijk en historisch opzicht van nationaal belang is, historisch, omdat het gebied deel uitmaakt van de historische polders van Oostende en sedert de 17de eeuw praktisch geen wijzigingen heeft ondergaan, wetenschappelijk, omwille van het belang van de avifauna nl. brakwaterkreek met rietkragen;

Overwegende dat de verzoekende partij de stelling dat de ontstentenis van betekening van het voorstel tot rangschikking

haar niet benadeeld heeft, met klem betwist; dat zij betoogt dat de betekening van het voorstel aan de eigenaars een substantiële formaliteit is, dat de kennisgeving een procedurevoorschrift van openbare orde is "vermits essentieel geachte rechten daardoor worden beschermd", dat de schending ervan -ongeacht of er al dan niet belang is- noodzakelijk moet leiden tot nietigverklaring, dat zij belang had bij de betekening, dat zij om volgende redenen nadeel ondervonden heeft van de niet-naleving van die verplichting :

" De Wet van 08.08.31 beoogt een tegensprakelijke procedure in te stellen tegenover eigenaars wier rechten door de rangschikking (en reeds voor beperkte duur door het voorstel) zullen worden beperkt.

" De betekening van het voorstel tot rangschikking 'betreft' een eigenaar in de procedure, en is de inleidende akte die de termijn voor het maken van aanmerkingen doet lopen.

" Diegene die, zoals verzoekster, zelfs nadat zij op 15.07.81 aan tegenpartij had bericht dat zij eigenaar was in het gebied, niettemin aanmerkingen laat gelden, zonder dat het voorstel aan hem werd betekend, handelt als buitenstaander, zonder formeel de wettelijke bescherming te genieten dat met zijn aanmerkingen rekening zal moeten worden gehouden in het navolgend gemotiveerd advies van de Koninklijke Commissie.

" Inderdaad kunnen, in de termen van de wet (art. 1, lid 4), alleen diegenen aan wie het voorstel werd betekend aanmerkingen laten gelden, vermits de termijn hiertoe eerst ingaat op datum van betekening.

" Het belang van verzoekster is bovendien ook gelegen in het feit dat zij, mits betekening, zelf het voordeel van art. 1, lid 6, van de wet had kunnen genieten, in zoverre het K.B. tot rangschikking eerst 3 maanden na de betekening had mogen worden genomen.

" Uiteindelijk heeft tegenpartij, reeds voor verzoekster kennis had van het voorstel, gehandeld alsof de uitwerksels van art. 12 verworven waren. Hiermee werden rechtstreeks de belangen van besluitster geschaad.

" Dit blijkt uit de betekening aan de andere partijen waarin vermeld wordt :

" 'Heb ik de eer U te laten weten dat vanaf datum van heden (22.05.81) de uitwerksels van de rangschikking voorlopig van toepassing zijn op bovenvermelde goederen, en dit voor een tijd van 3 maanden ingaande op de dag van deze betekening'.

" Dit blijkt nog meer uit het feit dat tegenpartij op 22.05.81 reeds de notaris, die door verzoekster belast was met de openbare aanbesteding van het visrecht in het betrokken gebied in kennis bracht van het voorstel tot rangschikking (hierin begrepen het verbod van visvangst) en hem verzocht, bij de openbare aanbesteding, 'kennis te geven van de beperkingen die op het eigendomsrecht werden gesteld'";

Overwegende dat in het systeem van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen de betekening van het voorstel tot rangschikking meer is dan een loutere vormvereiste; dat artikel 6 van de wet bepaalt dat de landschappen waarvan het behoud in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is, kunnen gerangschikt worden onder de voorwaarden en in de vormen vastgesteld bij artikel 1; dat artikel 1 bepaalt dat tot de rangschikking wordt beslist nadat een voorstel tot rangschikking werd vastgesteld en betekend, o.m. aan de eigenaars; dat het bestaan van een voorstel tot rangschikking de noodzakelijke voorwaarde is om tot de definitieve rangschikking te kunnen overgaan; dat het voorstel tot rangschikking evenwel aan de eigenaar niet tegenstelbaar is indien het hem niet werd betekend; dat zolang die betekening niet heeft plaatsgevonden, dit voorstel voor hem derhalve geen bestaan heeft, en geen definitieve rangschikking kan tussenkomen op straffe van schending van het niet-tegenstelbaar karakter van het voorstel tot rangschikking; dat het derhalve van geen belang is dat de eigenaar een feitelijke kennis heeft verworven van het voorstel;

Overwegende dat anderzijds de overtreding van de verbodsbepalingen die door het voorstel tot rangschikking worden opgelegd (terzake werden 23 verbodsbepalingen opgelegd), strafbaar zijn op grond van artikel 21, 2°, van de eerderevermelde wet van 7 augustus 1931, gedurende de bij artikel 12 van dezelfde wet bepaalde termijn van 9 maanden dat het voorstel gelding heeft; dat in de stelling van de verwerende partij, de strafbaarheid van de overtreding van de verbodsbepalingen zou afhangen van het toeval, nl. de feitelijke kennisname; dat de rechtszekerheid zich ertegen verzet dat de al of niet strafbaarheid wordt bepaald door de van een toevallige omstandigheid afhangende tegenstelbaarheid van een overheidsbeslissing, waarvan de wet uitdrukkelijk de formele betekening voorschrijft; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat de overige middelen van het verzoekschrift, mochten zij ontvankelijk en gegrond zijn, tot geen ruimere vernietiging kunnen leiden dan het hiervoor gegrond bevonden middel; dat zij niet moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :**Artikel 1.**

Het beroep van de stad Oostende wordt verworpen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 17 december 1981 houdende rangschikking als landschap van "de Grote Keiaard" te Oostende.

Artikel 3.

Dit arrest zal bij uittreksel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op dezelfde wijze als het vernietigde koninklijk besluit.

Artikel 4.

De doorhaling wordt bevolen van de overschrijving van het vernietigd koninklijk besluit op het tweede kantoor der Hypotheken te Brugge.

Artikel 5.

De kosten van de beroepen, bepaald op vijftienhonderd frank, komen ten laste van de stad Oostende en van het Vlaamse Gewest, ieder voor de helft.

De kosten van de in artikel 3 van dit arrest vermelde doorhaling komen eveneens ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeven juni 1900 negentig in de openbare terechtzitting van de VIIe kamer van de Raad van State, samengesteld uit Kamervoorzitter Gh. TACQ, Staatsraden M. VRINTS en R. TULKENS, en Toegevoegd Griffier S. DOMS.

De griffier,

S. DOMS.

De voorzitter,

Gh. TACQ.

Dacht. Nr.	10372
Mogri.	60
Leen	720
202	162
Totaal	942
Verz.	80
Totaal F.	1022

Vermeld ten rande der inschrijving
 boek 65.60 nr 10
 voor duizend twee honderd twee en twintig frank
 1330
 E. de Klerck
 Te storten op PR. 000-2000000-00